

ΣΕΛΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΤΟ ΣΤΕΡΝΟ ΦΙΛΙ

— "Αφισε, κυρά Λεόν, τὸ μεσοφόρι μου. Μήν πειράζεσαι, δὲν βιάζομαι. Τὸ τελειώνεις αὐτό. Θάθελα καλλίτερα ν' ἄρχιζες σήμερα τὴν ἐπιδιόθωσι τοῦ παλτοῦ τοῦ ἀντρός μου. Γιατὶ ἀπόφε όντα γοῦνη μαζὶ νὰ κάνουμε τὰ φώνια τῶν Χριστουγέννων. Πές μου, διος κυρά Λεόν, τὶ ἔγεις; Φώνεσαι σάνν πλάμαμένη! Τὰ μάτια σου εἶνε δακρυσμένα..."

— Νάι... "Έχετε δίγησο, σήμερα τὸ πρωΐ ἔκλαψα πολὺ. Κλείνοντες σήμερα τὰ τένεσέρα χρόνια ἀπὸ τὴν ήμέρα πονχασα τὸ παιδί μου..."

— Είχες παιδί και τύχασες;

— "Ενα παλληκάρι είκοσι δυὸς χρονῶν... Είνε πολὺ λυπητεός ιστορία..."

— Πές μου λοιπόν, τὶ ἔγινε;

— Θὰ σᾶς κῶ, κυρία... Ακούντε... 'Εδῶ καὶ καμπιά τριανταριά χρόνια, ήμουνα τότε εἰκοσι χρονῶν κοπέλλα, μὲ πάντεψε ό πατέρας μου μ' ἔνα καλὸ παλληκάρι ὡς εἰκοσιπέντε χρονῶν. 'Η κακὴ μου τύχη δώμας δὲ μάψισε νὰ χαρῷ τὸν ἀντρά μου, διότι δὲ μάψισε κι' ἀργοτέρα νὰ χαρῷ τὸ παιδί μου. 'Έξη βδομάδες μετά τὸ γάμο μας, ὅ ἀντράς μου κρύστως κι' ἔπαιθε περιττευμονία. 'Αρρώστησε βαρειά και σε λίγες μέρες πέθανε. 'Έγω είχα μείνει ἔγκυος, και σε δύο μῆνες ἔκανα ἄγοράκια.

'Ο ἀντράς μου είχε ἔνα μαγαζάκι. Μετά τὸ θάνατό του τὸ πῆρα ἔγώ. Προτίμησα νὰ κάνω ἀντό παρά νὰ πηγαίνω και νὰ ξενοδουλεύω, ράβοντα στὰ ἔκανα σπίτια. 'Ανέθερψα τὸ μικρό μου μόνη μου. Τὸν ἔβαλα στὸ σχολεῖο, κι' ἔμαθε γράμματα. 'Ητανε καλὸ παιδί, ἔξυπνο, φρόνιμο, υπάκουον. Κι' ὡς τὰ δεκαεννιά του χρόνια, δὲ μοιδωσίσα ἀφροδιμή γιὰ κανένα παράπονο. 'Έργανε ἔξω σπάνια, κι' δύο και μελετούσε. Κι' ἔγω τὸν καμάρωνα, κι' ἥμιουν εὐτυχισμένη...

'Αλλά, τὸν καιρὸν ἔκεινο, ἔτυχε νὰ γνωρισθῇ μ' ἔνα κορίτσι, κορη ἔνος ἐμπόρου τῆς πατριδός μας.

Μιὰ μέρα, ὁ γιός μου ἤρθε, μὲ βρήκε, και μούντε:

— Μητέρα, ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ λεπτά. Θέλω νὰ μου δώσῃς τέσσερες χιλιάδες φράγκα...

"Ηξερε πῶς είχα στὴν μπλάντα φυλαγμένην κατί λίγα λεπτούλια. ΑἼ, καθὼς καταλαβαίνεις, δύως ἡταν ἄλλωστε και σοστό, τὸν ἐρωτικὸν φυσικὰ τὶ τάθελε τὰ λεπτά αὐτά. Στὴν ἀρχὴ δίσταζε νὰ μ' ἀπαντήσῃ. Δὲν ἤθελε νὰ μου φανερώσῃ τὸ σκοτό του. 'Έγω δώμας ἐπέμενα νὰ μάθω και στὸ τέλος μούπε ὅλη τὴν ιστορία.

Μοὶ φανέρωσε τὶς σχέσεις του μὲ τὴν κόρη τοῦ ἐμπόρου ποὺ σᾶς είπα, και μούτε πῶς ὁ πατέρας τοῦ κοριτσιοῦ αὐτοῦ κινδύνευε νὰ πάθῃ πτώχευση και πῶς αὐτὸς είχε ἀποφασίσει νὰ μην τὸν ἀφίσῃ νὰ πάθῃ τέτοιο πρᾶπιμα. 'Έγω, φυσικά, ἀρνήθηκα νὰ τοῦ δώσω τὰ λεπτά... Αὐτὸς δώμας μούκανε φασαρία μεγάλη. Μά, τὶ θέλετε; Νὰ τὸν ἀκούσω και νὰ τοῦ δώσω τὰ λεπτά; Μὰ μιὰ φτωχὴ χήρα γυναίκα, δὲ δίνει ἔτσι τέσσερες χιλιάδες φράγκα,

ὅλοκληρη περιουσία. 'Επειτα, μῆτας τάχα και γιὰ τὸν ἑαυτό μου; Γιὰ τὸ παιδί μου τὰ φύλαγα τόσον καιρό. 'Επειτα δὲν ἔξερα και τὶ μισοδύσσε νὰ γινυ... Και δὲν τὰ δίνει ἔτσι τὰ λεπτά του ὁ κόσμος.

— 'Α, ἔτσι; μοδύκανε στὸ τέλος. Δὲν μοῦ δίνεις τίποτα λοιπόν; Καλά! Θὰ πάψω νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸ νονό μου! 'Ο νονός του ἔμενε σ' ἓνα σπίτι ποὺ βρισκοταν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι μας ἀνάμεσο στὰ τελεύταις σπίτια τῶν περιχώρων. 'Ηταν ἔνας γέρος βαρελᾶς, πολὺ ήλικιούμενός ἴσαιμε δύρδαντα χρονῶν.

— Δὲν θὰ σου δώσω τίποτα σον, τοῦ είπα. Δὲν εἰν' ἀνθρώπος αὐτὸς γιὰ σου δώσω ἔτσι τόσα χρήματα. Θὰ υψώσῃ μόνο ἄμα τοῦ τὰ ζητήσῃς, κι' αὐτὸς είνε κακό...

Μὰ δὲ μάκουσε Κι' ἔφυγε. 'Εφυγε βράδυ, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ωρὰ τοῦ φαγητοῦ. Τὸν περίμενα ἴσαιμε τὶς ἔντεκα τὴν νύχτα. Δὲν ἤρθε. Τέλος, βαρέθηκα νὰ περιμένω, κι' ἔπεισα στὸ κρεβάτι μου νὰ κοιμηθῶ...

Δὲ μ' ἔπαισα δημος ὁ ὑπνος, γιατ' ήμουν ἀνήσυχη. Τὶ νὰ τούχη τύχει ἀφα γι τὸν γνιοῦ μου, ἔλεγα μέσα μου, κι' ἀργεὶ τόσο νὰ γνίσῃ; Γιατὶ καμπιά ἄλλη φορά δὲν είχε μείνει τόσο ἀργά ἔξω.

Σημέρωσε, κι' ὁ γνιός μου δεν είχε φανεῖ ἀλόμα. Εἴτα ποὺ ὑδήξε κομηθεῖ στὸν νονούν του. Ντύθηκα λοιπόν και βγήκα νὰ κάνω μὰ βόλτα στὴν ἀγορά γιά νὰ γνωρίσω τίποτα νὰ φέμε. Καθὼς δώμας περνοῦσα ἀπόνω μανάβικο, ἀκουσα μιὰ χωριάτισα νὰ λέη στη μανάβισσα :

— Νάι, φαίνεται πῶς δὲν ἔφερε καμπιάν ἀντίσταση. Μὰ τὶ ἀντίσταση νὰ κάνη ἔνας γέρος δύρδαντα χρονῶν; Τοῦ κατάφερε λένε πολλὰ χτυπήματα στὸ κεφάλι μὲ μιὰ βαρειά χάλκινη λάμπτα...

— Καποιος φαίνεται θὰ νόμιζε πῶς είχε πολλὰ λεπτά κρυμμένα στὸ σπίτι του ὁ γέρος αὐτὸς βαρελᾶς...

Φαντάσεστε, κυρία τὴν ταραχή μου... Πῶς κατάφερα και κρατήθηκα στὰ πόδια μου και δὲν ἔπεισα χάμιο, δὲν ἔζηρα. Τρέμοντας, φοβερά ἀνήσυχη, μην ἔσροντας τὸ νά κάνω, κίνησα νὰ γυρίσω πίσω. Κι' ἀκούσα τὸ κι' ἄλλους για μιλοῦν γι' αὐτό τὸ ἔγκλημα. 'Ακούσατο στρατιώτης ἀδειούγος, ποὺ τὸν είχανε πιάσει και τὸν κρατούσανε στηφιλακή. 'Αμα τάκονα αὐτό, ἔννοιωσα μέσα μου μιὰ χαρὰ ἀπερίγραπτη, ποὺ δὲν τὴν είχα νοιώσει ποτέ μου ...

Θυμήθηκα τότε πῶς ηθέλα νὰ γνωρίσω καρόστα και κουνουπίδια, κι' ἔκανα νὰ κάνω νὰ ίδω... Μὰ δὲν πρόβατασα νὰ κάνω δυο βήματα, και νὰ σου κι' ἄκοψω πάλι να μιλοῦνε για τὸ ίδιο μυστηριώδες ἔγκλημα...

— Ενα κορίτσι, πάνταληδος ἔνος φαρμακείου τῆς ἀγορᾶς, ἔλεγε σὲ ἄλ-

... Η ἐκτέλεσις θὰ γινότας σὲ δυὸς μέρες.

λους πώς ήταν αγνωστοί ποιός ήταν διάστης τούς έγκληματος. Ήγήταν τότε κι' έγω κοντά, και είπα:

— "Ενας στρατιώτης ποντανός έδω με αδειά τίκουνα!

— "Όχι! Όχι! έγανε τότε άμεσως τόδο κορίτσι. Πάσαν ένα στρατιώτη, και τών έζησεν τώρα στη φυλακή, ναί, είν, άλληθεια. Μά δά τόδο αφίσουν νά φυγή άμεσος, γιατί απέδειχθη πους είν, έντελως άθως. Τών δωρε πονγνένε τόδο έγκλημα, αύτός ήταν άλλος...

Χωρίς νά φωνάσω τίκουνα, γύρισα στο σπίτι. Δέν ήξερα τί έκανα, ήμουνα πάντα λαλούμενη στην τρομοκρατημένη.

Κι' ξεσφρά, μπάνινας στην κάμαρα τού παιδιού μου, ποιόν νουάζετε, κυρία, πώς είδα: Το γινό μου τον 'Έρούκι! Είλε βγάλει τό παλτό του, και τοπλενε, μι' μενούνα κομπάτια σαπονίνι, σ' έναν κονβά γεμάτον νερό!

Αρχισα νά πλάιω και νά φωνάζω στην τρελλή... Κλαίγωντας κι' ό γινός μου, μοιάζει νά σαπάνω...

— Τί σάνες έσει; παιδί μου, τούτα.

Κι' έζλαιγα, έλαιγα δτως πλάιω και τώρα. Δέν τού ζητησα έχηγησες. Καταλαβαίνα πολύ καλά τί είλε κάνει... Και μίλας συνήθισα από τήν πρώτη έξπληξη μου, τοπά νά φύγη, νά φύγη άμεσος: νά καυφτη στα κανένα χλωρό μερός, διόν δέ θά μπορούσαν νά τών πιάσουν οι χωροφύλακοι που τών κυνηγούσαν παντού. Μά δέν μπορούσε νά φύγη με τό τραίνο, γιατί θά τών πιάναν στό ουρανό. "Ηξερε όμως ποδήλατο. Τό δικό του τώχε πονήσει κι' είλε δοσει τά λεπτά στην κόρη πούχε άγαπήσει, και γι' αύτό τούδωσα λεπτά για τ' άγροπάη αλλο... Τούδωσα αύρια μεριάνα λεπτά για νά περάση μ' απάλη μέγιν καιρό. Μέ φίληη μ' έφυγε. 'Έγω βάλθηκα τότε νά κρύψη όσο καλύτερα μπορούσα, τά φονά του. Elv' άλληθεια πώς δέ φαινόντουσαν αιματα απάνω τους. Ήταν ίμιος βρεμένα, κι' αύτό μπορούσε νά γεννήση υποψίες, αν τύχαινε γά υποψιαστούνε τό παιδι μου κι' έρχοντουσαν νά γάζουνε στό σπίτι μας. Τό βράδην, άφοι νύχτωσε καλά, έσκαψα ένα βιανύ λάκκο στό περιβόλλη, τάχισα μεσα και τά σκέπασα μέ χόμη.

Αυτή τήν ήμέρα και τήν άλλη δέν βγήτα νέση, και δέν ήσε κανένας στό σπίτι μου. Γι' αυτό τίς δινό αύτές ήμέρες δέν είδα κανέναν. Τήν τρίτη ήμέρα μέρα ηρθανε στό σπίτι μου δύο χωροφύλακοι, και μέρητησαν για τό γινό μου. "Επειτα ήρθε κι' ό αστυνόμος ό ίδιος. Ψάξανε τότε σ' όλο τό σπίτι, μά δέν βρήκαν τίκουνα, και φύγανε. 'Έγω τούς είπα πώς τό παιδι μου είλε φύγει από μέρες... Και τούς τώπω μέν θάρσος μέ μιά πεποίθηση, μέ μιά άπαραξια, μέ μιά πάρελα... Δέ νόμιζα ποτέ πώς θάλεγα μέ τέτοιο θάρσος φέματα σ' αυτόν τούς χρόνους... Μά τί νά γίνη, έπεσε... Κι' έγω, ή πειδ δειλή γυναίκα τού κόσμου έννοιωσε τότε μέσα μου μά δύναμη πού δέν τήν είλα νοιώσει ποτέ μου..."

Αλι, κυρία, νόμικα πειά πώς είχανε τελευώσει άλλα και πώς δι γινός μου τήν είλε γλυτωτώνε... Μά γελάστηκα. Θά τήν γάλιτωνε ό γινός μου, και δέν ζαναρχότανε στό χωρό μας. Αυτός ίμιος, αντί νά φύγη μαρνά, ζανάρθε πάλι πάνω. Δέ μπορούσα βλέπετε νά χωριστή άπ' τό κορίτσι... Και ήρθε γιά νά τό δη. Ήγήτη στό σπίτι της. Τών είδε ίμιος ένα παιδι και τώπε στό Σεβαλέ, τόν αστυνόμο.

"Ο αστυνόμος πήρε τόπε μαζί του κι' ένα χωροφύλακα, και πήγε, και τών έπιασε χωρίς καμιά μαδούσα...

Έπειτα άλληθεια πώς έμενα δέ μου φρεθήκαν κι' ασχημα... Θά προτιμούσα ίμιος πολύ νά μέ μεταχειρίζοντουσαν ασχημα και ν' άθωναν τό παιδι μου...

Συνειδήσαν νά μού λένε και νά μοῦ ξαναλένε πώς δέν ήταν άπο λάδος δικό μου πολύ φέρει στόν κόσμο ξανά ξεφύλο δν, ένα κακούργο. Λέγανα πο: ήταν κακούργος, δολοφόνος, τύπος φρεθού έγκληματον. Πώς: "Ο γινός μου, τό παιδι μου... Ναι, λέγανε, φάνεται πώς είνε γεννημένος κακούργος τό παιδι αυτό, γιατί τό κεφαλή, τό γένος βαρείται βρεθήκαστοσμένο άπ' τό πολλά κι' άλυπητη χρυσιπάτα που τώρα κατεφέρει μέ τή λάμπα ό δολοφόνος. 'Έγω τάκουνγα αυτόν κι' έλεγα μέσα μου πώς αυτόι οι άνθρωποι δέν μπορούσε ποτέ ναστέσαν στά φάρού λέγανε πράματα γιά τό παιδι μου... 'Έγω ήξερα καλά πώς τό κακό αυτό δεν τώχε κάνει σέ μια σιγμή παραφοράς, τή σιγμή που όταν άπαρακάλεσε τό νουόν τού νά τού δανείσει μερικά χοήματα, κι' αύτός θά τού άρνηθη με τόρο παληρό κι' άποτομο. Κι' αν τόν είλε χτιστήσει έπειτα δι γινός μου σάν άγιο θηρίο, σάν τρελλός ήξερα καλά πώς τώχε κάνει άπανω στήν έξαψη του, έπειτι δέ σκερτότανε πά τί έκανε..."

Αυτό τώπα πολλές φορές στό δικηγόρο του, τόν κύριον Ρενέ Ζιόρο. Μά δέν τόν άκουσα νά τά ξανατή στό δικαστήριο ούτε μά φορά. Νομίζω που δέν διάλεξα καθόλου καλό δικηγόρο. Ήταν ένας νέος κουρός, πάντα τής θράσας. Πόσο φονοζιζόμουν στάν τόν έλετα στής συνεδρίσεις του κακούργωντοκιεύον. Καταλάβανα τότε καλά πώς τό μόνο πού σκερτόταν ήτανε νά κάνη καλήν έντύπωσι στόν κόσμο. Γιά τή δική μας τή δυστυχία δέν έννοιαζε καθόλου. Μόνο δύο εκ-

οιε προδεθερες και «κύριε είσαγγελεύ» ήξερε νά λέη. Ούτε μιά φορά δέν είπε κάτι γιά νά υπερασπίση τό παιδι μου...

Θυμάμαι τήν ώρα πού πήγαν νά συστεφθούν και ν' αποφασίσουν οι δικαστές, κι' έμεις περιμέναμε στή μεγάλη αίθουσα τού δικαστηρίου. "Ήτανε στάληη ή ώρα κείνη, και μοι είνε δύσκολο νά σάς περιγράξω τί αισθανόμουνα μέσα μου τίς στιγμές αυτές τής άγνωμας..."

Τέλος, μπάνινε πάλι στήν αιθουσα τού δικαστηρίου τόν Έργον, τόν γιο μου, για νά πάρω τήν απόφαση τού δικαστηρίου. 'Ό γιος μου άκουσε τήν καταδίκη του μ' απάνεια. "Επειτα τόν είδα νά φύγει και νά συντάξη γύρω του, σάν νά γύρενε νά μέ δη... Δέ με είδε όμως. Και ήγηκε έση, μαζί με τής χωροφύλακες πού τόν συναδέαν, τόσο μηνούς σάν νά μήν είχε συμβεί τίποτα..."

Στό δικηγόρο μας δέν είλα τήν αιτία τήν φύλη τού γιού μου την Φαννί, τήν κόρη τού έμπτον, γιατί ό Εργον που την καταλαβαίνετε ήμως πώς δέν τήν συμπιεσθούσαν καθήλου γιατί αυτή ήταν ή αφορούν τού κακού πού μάζ βρήκε. "Επειτα, ούτε τή γνωρίζα, ούτε τήν είλα συναντήσει ποτέ από τόν καρό πού βάλανε τό γιον μου στή φυλακή. Πολλές φορές ό γινός μου με όμως τόν επωτόνε τί κάνει. Καταλάβανα πότις στενοχωρώτανε, γιατί δέν πήγανε νά τόν δη κι' επάσχεις ή κακομοίσης, νά τόν παρηγορήσουσα.

— Δέ θέλει νά έκετεθή τό κορίτσι.. τούλεγα. Καταλάβανα πώς περισσότερο ένδιαφερότανε γι' αυτήν δι γινώς μου παρά γιά μένα. Κι' αυτό μού κακοφαινότανε. Προσπαθούσα διότι πάρα πολλά για μένα.

— "Ετοι είν' τά παιδά.

Αφού τό δικαστήριο έβγαλε τήν απόφαση του πού κατεδίκαζε σε θάνατο τό γιο μου, δικηγόρος μας, ό Ρενέ Ζιόρα, πήγε στό Παρίσιο για νά ζητήη τήρη. "Ολοι μού λέγανε πώς θά πήγαινε νά δη τόν Προδέδρο τής Δημοκρατίας, ό διποτος θά κάριε τού γιουν μου τη ζωή. 'Έγω ίμιος δέν πίστεις σ' ολά αυτά." "Ετοι δε κ' έγινε!"

— Ο κ. Ζιόρα δέν κατέρεσε τίποτα, και γύρισε σε λίγες μέρες απρακτός.

— Μέ τί άγνωνια θά τόν περιμένατε...

— "Ω, κυρία, μή μου υμιζίστε αύτές τής μέρες... Και ίμιος, ήμως, σάν τά σκέπτομαι τώρα, μού φαίνεται πώς δέν ιπέρεφρα και τόσο. Δέν ιπέρεφρα ίσσο έπετε, ήμωνα σάν άλαλιμονα τίποτα. Ωρες-δύρες μού φαίνοτανε πώς δέν ήτανε παρά ένα καρό δέν ήτανε παρά ένα πάνειρο, κι' δι οτι στήν παραγματικότητα δέν είλε συμβεί τίποτα..."

— Αξαριότα μιά νύχτα, σκέφτηη τής έκτελεσεως δέ θ' άργοντες και πολύ νάρθη... Κι' άρχισα νά πλάιω στό κρεβάτι μου...

— "Αποφάσισα τότε πώς θά γινότανε τή πρώτη πότη το πρωί και νά μάθω πότε θά γινότανε ή έκτελεση..."

— "Έπειτε νά ξέρω, γιά νά πάω ν' άποχαιρετήσω γιά τέλευτα φορά τό γιο μου.

Πήγα λοιπόν στή σπίτι του. Μόλις μπήκα μ' επιασαν τά κλάματα...

— Κύρια Μπελλό, τού είπα τέλος... Θέλω νά μιά φορά άκομα...

— "Ά, κυρά Χιότε, μούπε. Elv' άδωνατο! "Αν σ' αφίσω και πάς μέσα, θά μέ πάψων από τή δουλειά μου... Γι' αυτό δέν υπάρχει καμιά αμφιβολία. Είνε σίγουρο..."

Είδε ίμιος τά κλαία μου και μέ λυτήθηκε. Μούπε τότε πώς θά μπορούσα νά πήγαινα μαζί του τήν άγνωμα πού θα πήγαινε τήν άδεια νά γιά τέλευτα φορά τό γιο μου.

Πήγα λοιπόν μαζί του τήν ίδια κείνη μέρα. Ο κύριος Μπελλό προχωρώνε μ' ένα φαγάρι στό χέρι, ένα μικρό κλεφτοφάναρο που μόλις τόπισαν μαζί του τήν άγνωμα πού θα πήγαινε τήν άποτομή...

— Τέλος, σταθήσαμε παριστάσα μέ μά πόρτα.

— "Έδω είνε, μούπε ό Μπελλό. Δέ θ' ανοίξω τήν πόρτα ίμιος.

— Χιστέ, φώναξε τότε τού γιουν μου, πούστανέ μέσα, κάποιος θέλει νά σέ φιλήη γιά τέλευτα φορά...

Διέκρινα τότε μέ μουσικόν μαζί τή σκιά ήντος προσώπου του στό δικαστήριο, τή σκιά μέντος πού θα πήγαινε τήν πόρτα ίμιος.

— Σύ είσαι Φαννί;

— Συγχρόνως άκοντηστε τό πρόσωπό του στό δικό μου, και μ' εφίλησε μ' ένα τρόπο πού κανένας ποτέ δέ μ' είλε φιλήσει έ-

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΝΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΠΗΤΙ

“Η τελευταίες γαλλικές έφημερίδες αναφέρουν τὸ ἔξης τρομα-
τικό γεγονός :

Στο Βαλάνς — ‘Αμπρι, μιά μικρή πόλη τῆς Νορμανδίας, κατοι-
κούσε νί οιογένεια τοῦ ἀπόστρατον Συνταγματάρχη κ. Λεντέκ, ἀπο-
τελουμένην ἡ αὐτόν, τὴν γυναικά του, τὰ δυὸ παιδιά του καὶ μιά
ὑπηρετρία.

Τὴν τῆς οἰογένειας Λεντέκ στὸ Βαλάνς ἦταν οὐρανούσα
ἡρεμα καὶ εὐθυγμιένα, ὅταν πόδην ἐνάς μηνός κάποιο ἀπόδοτο ἔ-
πεισδίο ἦνα βραδύ, ἀνεστάτωσε ὅλο τὸ ησυχοῦ αὐτὸ σπήτη καὶ ὁ-
λίγον ἐλεύει νά στοιχιῇ καὶ τὴν ζωὴν τῆς κ. Λεντέκ. Ιδοὺ τὸ εἶχε
συμβεῖ : ‘Η οἰογένεια ἔγινε καθίστη στὸ τραπέζι, γά νά δειπνήσῃ
καὶ διώς πάντα, ἀστελλεῖ καὶ αὐτὸ τὸ βραδύ στὸ ὑπόγειο τοῦ σπι-
του, τὴν ὑπηρετρίαν νά τοις πιάνῃ λίγο χροῖ αὐτὸ τὰ βαρεῖλα ποὺ
είχαν ἔξει. Η ὑπηρετρία εἶναι κερί καὶ κατέβη πραταντας
τὴ μπουκάλα τοῦ κρασίου. Λένε εἶχε ὥμος ἀγόμα πλαστάσει στὰ βα-
ρεῖλα, ὅταν ἔσαφνα ἀκουσει κοντὰ τῆς μιὰ βραχινή φωνή : — ‘Ἀλλοί-
μον ! Ἀλλοίμον ! ...» συγχρόνως δὲ ἐνούσως ἔνα ἀδρατο καὶ δυ-
νατὸ φύσισα νά τῆς σβίνη τὸ κερί. Η ὑπηρετρία μόλις μπόρεσε
νά κρατηθῇ στὰ πόδια της, καὶ τρελλή ἀπὸ τὴν τρομάρα ἔτρεξε,
ἀνέβησε τὶς σπάλε καὶ με τὴν γυνή στὰ δοντια παρομιστήρει στ
ἀφεντικό της γανάν ‘ἄναγγελη’ καὶ την γυνή στὰ δοντια παρομιστήρει στ

Στὴν ἀρχή κανεὶς δὲν τὴν πίστεψε· ὅλοι νομίσαν πῶς ἐπούσκειτο
τερι φάσαν καὶ ἀρχισαν νά γελοῦν. Η ὑπηρετρία ὥμος ἐπέμενε
τοῦ ποὺ ἀνάγκασε τὴν την. Λεντέκ νά κατεβῇ μαζὶ τῆς στὸ ὑπόγειο.
‘Ο κ. Λεντέκ τοὺς συνάδενε ἐως στὴν ἐπάνω πόρταν τῆς σκάλας
τοῦ ὑπόγειου, τοὺς ἐνάψει τὸ κερί καὶ περιμένε. Ή κ. Λεντέκ πη-
γινει μπροστά καὶ ἀπὸ πίσω ἀπολούθησε ἡ ὑπηρετρία. Κατέβησαν
τὴ σκάλα καὶ πλησιάζαν στὰ βρεῖλα, ὅταν ή ίδια φωνή ἔναντον
στηρι καὶ πάλι, πιὸ δυνατή μάλιστα αὐτὴ τὴν φωνή :

— ‘Ἀλλοίμονο, ἀλλοίμον ! καὶ σχέδον ἀμέσως τὸ ἴδιο ἀδρατο
καὶ δυνατὸ φύσισα ἔβισε καὶ πάλι τὸ κερί.

‘Η κ. Λεντέκ ἔβασε τὶς αἰσθήσεις τῆς κι’ ἔτεσε κατώ, ἡ δὲ ὑπη-
ρετρία ἔβαλε τὸ δυνατές φωνές που ἀκούστηκαν καὶ ἐπάνω στὴν
πόρτα ποὺ περιμένει ὁ κοριός της, ὁ ὄποιος ἔτρεξε νά κατεβῇ τὴ
σκάλα γα νά ιδῃ τὶ συμβαίνει.

Ο Συνταγματάρχης βοηθούμενος καὶ ἀπὸ τὴν ὑπηρετρίαν σῆ-
κωσαν στὰ χέρια τοὺς τὴν κυριανά Λεντέκ καὶ ἔτομαστουσαν νά
την μεταφέρουν ἐπάνω, ὅταν ἀκουσαν τὴν ίδια βραχινή φωνή γα
ἔπαναλαμβάνη στερεότυπα :

— ‘Ἀλλοίμον ! ἀλλοίμον !

Ο Συνταγματάρχης κύτταζε γύρω του για νά δῃ τὶ συμβαίνει,
μιὰ δὲν είδε πιτοτε. Μονάχα η φωνή ἐπανελαμβάνετο διαδρόμως.

‘Οταν ἀνέβησε ἐπάνω ἀποφάσισε νά ξητήσῃ καὶ τὴ γνώμη ἐνάς
γιατρὸν φίλον του ὁ ὄποιος κατοικοῦσε λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ σπίτι
του. Ο Γιατρὸς ἔφερε ἀμέσως καὶ μόλις τοῦ διηγήθηκαν τὸ φαι-
νόμενο αὐτὸ κατέβηκε καὶ αὐτὸς στὸ ὑπόγειο, ἀκουσε τὴ φωνή, μᾶ
δεν μπόρεσε νά δώσῃ καμια εἴγηση καὶ ἔτσι ὁ Λεντέκ ἀναγκά-
στηκε νά ἀναβέρῃ τὸ πόδια στὸν ἀστυνόμο καὶ στὸ Δημαρχὸ τοῦ
Βαλάνς — ‘Αμπρι. Τώρα δ Συνταγματάρχης σκέπτεται πώς δεν θό-
ηταν διόλου ἀστηρι νά ἔγκαταλεψῃ τὸ στοιχειωμένο αὐτὸ σπῆτη.

*

Ε Κ Δ Ο Σ Σ Ε Ι Σ

‘Υπὸ τῆς Ἐκδοτικῆς ‘Εταιρείας «Αθηνᾶ» Α. Ράλλη ἔξεδοθη
εἰς κομψήν ἔδοσιν στὸ ‘Διαλεκτές ιστορίες’ ήτοι σύλλογη διηγημά-
των τῶν Γρηγ. Σεντούλου, Αἰμ. Δάφνη, Στεφ. Λάρηνη, Δ. Βούτυ-
ρη, Χάροη Σταυλίου, Ν. Λαπαθιώτη, Ίσ. ‘Αρι, Α. Παπαδήμα, Κ. Φωτάκη, Β. Φρέση, Ν. Κατηλάρη, Χρ. Αγγελομάτη, κ.λ.π.

Ιηνά τὸ φίλημα αὐτὸ μούναν ἔντυπωση. Κατάλαβα πώς δ γινός
μου γεινόταν. Νόμισε πως είμονα νά φιλενάδει του.

— Σὲ λυπάμαι, δυστυχισμένη Φανύ μούτε. Θά σου κόστισε
πολὺ αὐτὸ...

Σπαράζηκα για τὸ λάθος του. Μά δε μιλησα, δὲν φανερώθηκα :
‘Αντιθέτιος φοβίδουμα, μην καταλάβῃ ὁ γινός μου πῶς είχε κάνει
λάθος : Σιγά-σιγά, μάλιστα ἔννοιωσα μέσα μου μιὰ μεγάλη εὐχα-
ρίστησης ‘Εχάριζα στὸ γινό μου ὑπέροχες στιγμές...

— Εξαφνα δ Μπελλό, ο ἀρχιδεσμοφύλακας, μούπιασε τὸ χέρι καὶ
μ’ ἐπήρης ἀπὸ κει..

Τὴν τελευταία αὐτὴν νήχα, ήταν λίγες μέρες πρὸ τῶν Χριστου-
γέννων, τὴν πρέσας μ’ ἀγονία... ‘Ο ὑπνος μὲ πήρε ἀργά, μετὰ τὰ
μεσανηγά. Και κοιμήθηκα βαρεύ, βαθεύ, σαν νάγα πέσει σὲ λή-
θαργο. Κοιμήθηκα ως ἀργά τὸ πρωΐ... ‘Οταν ἔπινησα, δη λιος
τὴν ψηλὰ στὸ οὐρανό. Τὴν πρώτη στιγμή, ποὺ ἔπινησα καὶ είδα
πάς ήταν μέρα, σκέπτηκα πώς είχανε τελειώσει δάλα. Μ’ ἐπιασε
τότε μεγάλη ἀπελπισία. ‘Επειτα δύμως θυμάθηκα τὸ φλογερό φιλί
του, σκέπτηκα πώς είχε φύγει ἀπ’ τὸν κόσμο τοῦτον εὐχαριστη-
μένος, κι’ ἔννοιωσα μέσα μου μιὰ παράξενη ἀνακούφιση...

Μετρο. Σταθ.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ**ΤΟ ΚΛΕΙΣΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ**

Νέρια μυστηρίων. Χριστογέννων ὥστα.
‘Η Ζωὴ μοιοῦσε στὸν καθένα δῶρα.

— ‘Αροέ ! — Πούς εἶσαι ; — ‘Η δεῦ σου ή λόζα,
ποὺ δῆλη σου τὴν γεύση νά γρούω μὲ εἶδες
μέσα στὸ οὐρανό σου σάν με ὄντανα τόξα.
‘Ανοιξε σοῦ πέργω μάγισσας εἶλπες !

— Φύγε ! τοῦ σπιτιοῦ μου δέν ἀνοίγεις ὡς θύρα.
Νά κερδῆς φαμάκια σαῦγαφεν ή Μοίρα.

— ‘Αροέ ! — Πούς εἶσαι ; — ‘Ο δεῦς τοῦ κόσμου.
‘Οιοι μὲ λατρεύον, δῆλοι μὲ δοξάζον.
‘Ερως, δόξα, κάλη, σύνθον διά έμπορος μου.
‘Ανοιξε τὴ θύρα ! Πλούτο μ’ ὄντανον.

— Σὲ τὴν εὐτυχία δὲ γνωρίζεις, τούρα !
Πίσσω σου δὲ σέργω τὴ Ζωὴ μονοκλάρα.

— ‘Αροέ ! — Πούς εἶσαι ; — Ιδεις ὑπάρχει μέρος,
ποὺ να μη μὲ ἀριγόνα διάπλατη τὴ θύρα.
σὲ πατέα μιλάνει καὶ σαίνεια δέ ‘Ερως.

— Φύγε ! τὴν γυνή μου πότεσε μὲ μίση,
ιδεις ἀναζηλεῖ μου σπίτι σὲ μοῦ τῶρες κλείσει...

Γεώργιος Στρατήγης**ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΝΟΠΩΡΙΝΑ**

Και βίστοισι μάρτιον ἀγριόσιον
τὴ γαλανήν ἀρχομάκια
και τὶ ἀρδιόσια περιθόλια
ποὺ πατάσαι παδά μικρά.

Ποὺ δοτηρα πέντος; μὲ γαλικά
και μὲ κοχύνια τοῦ παιδιού
ται γύνων τούριονδα μαδούσες
εσόν, τρελλήν γαρδομακιοῦ.

‘Διέμε ! τὶ ἀρ φένγουνε τὰ χρόνια
και μὲ τὰ κονά του φερά
τι’ ἀρτιστα περιθόλια
μᾶζ ἔχεις πάγκαιο την καρδιά ;

Ακόμα εσόν, τρελλή, λοινούδια
μαδᾶς και πιο τρελλής ἔγω
τεντο περιθόλια στὸν ἀρέα
και τζίλο πλόγουνος στὸ γιανό !

Κάστας Χατζεπούλες**ΠΑΔΙΑ ΑΓΑΠΗ**

Και τώρα σάν πρόστια σοῦ φέρω λοινούδια
και τάσσαι σάν τότε σοῦ γράφω τραγούδια :
τι τάχα ἀρ σπάσοισα τὰ μαδα μαλάκια σου ;
τι τάχα ἀρ παγώνει και διώγνει ἡ ἀγκαλά σου ;

Τό καθέ τραγούδι μου κι’ ἔνας καιμός μου
μη’ αὐτά ποὺ στὸ πιάδι σου, διαρήκαν ἐμπρός μου.
Τό κάθε λοινούδι στὸ πόδια σου ἔκει
ευτάνει στημονία τῆς ζωῆς μαγική.

Τηρ πούτη σου πάντα μὲ τ’ ὀνειρο ζήσε !
Στιγμές ποὺ διαρήκαν κι’ δόκιμος τοις είσαι,
ποὺ ἀπλώνει, μακραίνει, μὲ τ’ ὄντεο ἀντάμα
και γίνεται φθόρος, και ζύνεται κλάμα.

Σεργιέται μπροστά σου ζητάντας ἀλόμα
τὰ πάρο δροσούν τὸ φυγμένο μου στόμα
δρυσούντα ποὺ δρόμεις, ξηρούς, καϊνούς, ταξδία

N. Πετρεζῆς**ΧΙΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΗ ΕΛΕΓΕΙΑ**

Ξεραγκαδίς, Χινόταρο... Στὰ φύλα της περιένει
κοίτεται ἡ Φύση—ώμοδρη γυναικά ἀροστημένη.
Τὸ χῶμα ὑγρό και σέργονται σ’ αὐτὸ διὸ μαδα φιδια
τοῦ οὐρδόδρομος γαγμές, ξηρούς, καϊνούς, ταξδία

Βαρό τὸ τραπτο κάποτε περγάδει σεισιας; τὸ χῶμα
για λιγό τρέψει, μά ἡ βρονή μακραίνει κι’ δύο σφύνει.
Τότε ἡ γυναικα ποὺ ἔπινη τινάζτηκε στὸ στούμα,
και τέντωσε τὰ μάτια της δοιά, τὰ σανακιένει...

Βραδνάζει... Στοῦ τηλεγράφον τὰ σύμματα, ποὺ ἀχρά
μόλις χωρίζονται, ἡ γυνή τοῦ καμπον είνε χυμεγή :
οἱ μιὰ ἀρτα ποὺ τὴν ἀγγίζειν δό Πόρος κι’ ἀρχηδ
λυγμόν γυναικείους, στεγανούσις ν’ ἀφήη απελπισμένη !..

Αιμιλίας Στ. Δάφνη*** Άγοράστε δόλοι****ΤΟ ΗΜΕΡΟΓΟΓΙΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»**

Τοῦ 1927